

The Common Room

În camera comună ne intersectăm seara târziu.
Vrei un castravete murat? mă întreabă el, în timp ce
îmi torn lapte într-o cană. Sigur că da, doar o jumătate,
merge perfect cu laptele, nu-i așa?
E destul de întuneric în camera cu mâncare,
computer, televizor, microwave și o fereastră imensă
care dă înspre râu. De fapt, sunt două ferestre.
M-am obișnuit să-mi lipesc fruntea de cealaltă, mai mică,
dintre frigidere. Când nu este nimeni, exersez anularea iluziilor
repetând sacadat: Sunt o nenorocită, toată lumea
dă cu piciorul în mine. Așa m-a învățat bătrânul prieten poet.
În față se află un teren cu iarbă înconjurat de arțari și stejari
tineri. Nu mai au decât mici pete de galben și roșu la vârf.
Urmăresc luminile mașinilor de peste râu.

Urcă și coboară.

În camera comună țopăim și ronțăm într-o intimitate
de cazarmă. Firavă, dâra de comunicare își caută sensul printre
farfuri și cuțite murdare, fărâmituri din prăjitorul de pâine stricat,
maldărele de *New York Times* și programele workshopurilor viitoare.
Laptele meu dă în foc în microwave.

Luminile de peste râu circulă prin mine cu nerăbdare.

Urcă și coboară.

Aș vrea să-i spun ceva cald și inteligent.

Mut, el îmi întinde buretele îmbibat în detergent.

